

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. o zapłatę 41 700, 13 zł, Sąd Rejonowy w Płocku w pkt I – zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 41.700,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.257,63 zł od dnia 8 marca 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 30.442,50 zł od dnia 29 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 522 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt II – nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 1.564 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, sygn. akt V GC 97/15 (wyrok k. 83).

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. niewłaściwą ocenę materiału dowodowego poprzez błędne przyjęcie, że powód udowodnił w całości zasadność swojego roszczenia,
2. naruszenie art. 6 k.c. poprzez nieudowodnienie rzeczywistej wysokości dochodzonego roszczenia,
3. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wzięcie pod uwagę umowy z dnia 14 listopada 2013 roku, w sytuacji, gdy umowa ta wskutek niepodpisania jej przez stronę powodową nie jest wiążąca,
4. naruszenie art. 481 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odsetek ustawowych, w sytuacji, gdy od 1 stycznia 2016 roku obowiązują odsetki ustawowe za opóźnienie wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830).

Na tej podstawie skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (apelacja k. 97 – 99).

Powódka odpowiedzi na apelację nie wniosła.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, uznając je za prawidłowe, a także przedstawioną przez ten Sąd argumentację prawną.

W ocenie Sądu Okręgowego dyspozycja przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie została w jakikolwiek sposób naruszona, a ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Dokonana ocena materiału dowodowego nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Strona apelująca nie skonkretyzowała żadnych uchybień, którymi miałyby być dotknięta przeprowadzona ocena materiału dowodowego. Samo zaś przytoczenie w apelacji odmiennej, własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych.

Sąd I instancji dokonał ustaleń stanu faktycznego głównie w oparciu o dowody z dokumentów. Na tej podstawie roszczenie zostało wykazane zarówno co do zasady, jak i wysokości. Z treści umowy o roboty budowlane z dnia 14 listopada 2013 roku, protokołów odbioru prac posadzkarskich z dnia 4 lutego 2014 roku oraz 26 lutego 2014 roku oraz wystawionych na ich podstawie faktur VAT nr (...) z dnia 5 lutego 2014 roku oraz nr (...) z dnia 26 lutego 2014 roku

wynika, że powód zrealizował zobowiązanie umowne i za wykonane roboty budowlane przysługiwało mu umówione wynagrodzenie. Potwierdza to również sama okoliczność, iż pozwany uiszczył część należności, nie podnosząc przy tym żadnych zastrzeżeń co do wykonania zobowiązania przez powoda.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego oparcia ustaleń faktycznych o treść umowy o roboty budowlane z dnia 14 listopada 2013 roku, podkreślić trzeba, że brak podpisu strony powodowej na załączonym przez nią egzemplarzu umowy nie przesądza o tym, że umowa nie została między stronami zawarta. Dla ważności umowy o roboty budowlane nie jest wymagana określona forma. Umowę o roboty można ważnie zawrzeć choćby ustnie. Zaznaczyć należy, że przepis art. 648 § 1 k.c. stanowi, że umowa o roboty budowlane powinna być stwierdzona pismem. Przepis ten nie przewiduje jednak rygoru wiążącego się z brakiem stwierdzenia na piśmie umowy o roboty budowlane. Oznacza to, że stwierdzenie na piśmie umowy nie jest warunkiem jej skuteczności, lecz ma jedynie znaczenie dla udowodnienia faktu jej zawarcia i treści. W konsekwencji w przypadku, gdy strony nie uzależnią od zachowania formy szczególnej skuteczności umowy o roboty budowlane na podstawie art. 76 zd. 1 k.c., ani nie jest ona wymagana przez przepis szczególnie, umowa taka może być zawarta także w sposób konkludentny (por. wyr. SN z 1.4.1998 r., II CKN 667/97, Legalis).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że strony zawarły umowę o treści wynikającej z dokumentu w egzemplarzu podpisanym wyłącznie przez pozwanego. W szczególności z załączonych do pozwu protokołów odbioru umówionych robót przez przedstawicieli obu stron wynikało, że powód przystąpił do realizacji umowy i wykonał ją zgodnie z przyjętym zobowiązaniem w kształcie zleconym przez pozwanego.

Protokoły odbioru prac posadzkarskich z dnia 4 lutego 2014 roku oraz 26 lutego 2014 roku podpisane były W. G. działającego w imieniu pozwanej spółki oraz P. S. – prezesa zarządu powodowej spółki. Kwestionując uprawnienie W. G. do dokonywania czynności w imieniu pozwanej spółki, pozwany w żaden sposób okoliczności tej nie wykazał. Zaznaczyć trzeba, że W. G. podpisując protokoły odbioru prac w imieniu inwestora - pozwanej spółki- występował jednocześnie w charakterze kierownika budowy, a zatem dokonywał z ramienia inwestora kontroli prac wykonanych przez powoda i stwierdził ich wyniki w protokole zgodnie z ciążącymi na nim obowiązkami, wynikającymi z jego roli w procesie budowlanym. Pozwany nie kwestionował prawidłowości odbioru prac zrealizowanych przez powoda, zarówno co do uprawnień jego przedstawiciela do weryfikacji robót czy też co do samej ich jakości oraz ilości. Świadczy o tym choćby fakt zapłacenia części należności na rzecz powodowej spółki. Dokonany natomiast obmiar prac stwierdzony w protokołach (z dnia 4 lutego 2014 roku – 1575 m² oraz z dnia 26 lutego 2014 roku – 1100 m²) oraz wysokość wynagrodzenia w kwocie 22,50 zł za metr kwadratowy odpowiadał kwotom wskazanym w przedstawionych fakturach – nr (...) z dnia 5 lutego 2014 roku na kwotę 43.588,13 zł brutto (35.437,50 zł netto powiększone o 23% podatek VAT) oraz nr (...) z dnia 26 lutego 2014 roku na kwotę 30.442,50 zł brutto (24.750 zł netto powiększone o 23% podatek VAT).

Tym samym powód, wbrew zarzutowi naruszenia art. 6 k.c., udowodnił roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Skoro pozwany twierdził, że zobowiązanie do zapłaty powodowi wynagrodzenia w żądanej wysokości nie istnieje, to zgodnie z obowiązującą zasadą ciężaru dowodowego, wynikającą z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. powinien ten fakt udowodnić, czego nie uczynił. Twierdzenia pozwanego o nieistnieniu zobowiązania czy też nienależytym wykonaniu zobowiązania przez powoda uznać należy zatem za gołosłowne, zwłaszcza że pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby zgłaszał zastrzeżenia co do wykonania prac przez powoda.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 481 k.c., wskazać należy, że Sąd Rejonowy zasadzając w wyroku odsetki ustawowe od kwot składających się na należność główną pominął, iż od 1 stycznia 2016 roku na podstawie art. 481 § 1 k.c. znajdują zastosowanie odsetki ustawowe za opóźnienie wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zmiana przepisów spowodowała konieczność rozróżnienia pojęcia odsetek ustawowych, który obecnie służy na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) od pojęcia odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.). W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Rozróżnienie powyższych pojęć jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31

grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych. Pomimo jednak tego, że Sąd Rejonowy nie dokonał powyższego rozróżnienia i zasądził odsetki posługując się jednolitym pojęciem odsetek ustawowych, zarzut skarżącego nie mógł zostać uwzględniony, gdyż spowodowałby zmianę na niekorzyść skarżącego wbrew art. 384 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.